

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

(Από την τελευταία βιογραφία του Συγγραφέως, την οποία εξέδωσε ο ιδιαίτερος γραμματέυς του, Ρόμπερ Κούρτις)

Β'. ΔΟΥ πάλι σήμερα μερικά άγνωστα ανέκδοτα απ' τη ζωή του διασημού Άγγλου αστυνομικού μυθιστοριογράφου "Εντγκαρ Ουάλλας, παρμένα απ' τη βιογραφία του, που εξέδωσε τελευταίως ο ιδιαίτερος γραμματέυς του Ρόμπερ Κούρτις.

Παρ' όλον ότι τα άρθρα του Ουάλλας, τα σχετικά με τους έγκληματιές και τα εγκληματολογικά ζητήματα, ήταν πεφωτισμένα απ' τις άγγλικές κι' αμερικανικές εφημερίδες, ή όποιες του επέλθοναν κολοσιαία ποιά γι' αυτά, ο διάσημος Άγγλος συγγραφέυς δεν έκανε ποτέ τον συστηματιές εγκληματολογιές μελέτες.

Έβλεπε όμως ώστόσο ένα σωρό φίλους και γνωριμιές μεταξύ των κατοικούντων της Άγγλιας και της Αμερικησίας, τους όποιους συχνά υποστήριξε ήλικώς και ύλικώς κι' οι όποιοι του συγκέντρωναν, ό τι πληροφοριές χρειαζόταν. Έκτός αυτού, είχε μεγάλη προσωπική πείρα στα εγκληματολογικά ζητήματα, γιατί πρώτου γίνεο μυθιστοριογράφος, είχε χρηματίσει επί πολλά χρόνια αστυνομικός και δικαστικός ρεπόρτερ σε μεγάλες άγγλικές εφημερίδες.

Την εποχή μάλιστα εκείνη, επί τη βάσει της πείρας και των παρατηρήσεών του, είχε βγάλει μια παράξενη θεωρία, σχετικώς με τις απόψεις των κατοικούντων στις δίκες των μεγάλων εγκληματιών.

— Μπορεί κανείς, έλεγε, να ξέρη άσφαλώς αν ή απόφασις του κατοικούντος είναι καταδική εις θάνατον, πρώτου ή πρόεδρος των ένοχών τη διαβάσει από την έδρα του. Για να το ξέρη αυτό, άρκει να κινήσει με προσοχή τους ένοχους την ώρα που βγαίνοντας απ' το δωμάτιο της διασκεύης, μετά την λήψην της απόφάσεως, μπαίνουν μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου για να καταλάβουν τις έδρες των. Τη στιγμή εκείνη αν ή ένοχοι άποφύγουν να κινήσουν τον κατηγορούμενο κατά πρόσωπον, σημαίνει ότι ή απόφασί τους είναι καταδικαστική εις θάνατον. Αν όμως σιμειεί το αντίθετο, τότε ο κατηγορούμενος έχει γλιτώσει τη ζωή του. "Η άδωθήκη ή καταδικαστική άλλάξω σε έρκητι.

Μία φορά μάλιστα διακινδύνευσε την επαγγελματική του ύποστασις ο Ουάλλας, για να άποδείξει την ορθότητα της θεωρίας του αυτής.

Δικάζονταν κάποιος κατοίκος για ένα έγκλημα, το όποιο είχε συνταράξει την άγγλική κοινή γνώμη και ή εφημερίδες περιμεναν την απόφασι για να βγάλουν παραρτήματα. Οι ρεπόρτερ είχαν λάβει φρονιά κάθε μέτρο για να είδοποιήσουν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα καθέναν την εφημερίδα του.

Τη στιγμή λοιπόν που οι ένοχοι, μετά τη διασκευή, έπρόκειτο να μπουν στην αίθουσα των συνεδρέσεων για την άνάγνωσι της απόφάσεως, βλοοι οι άλλοι δημοσιογράφοι περιμεναν καθισμένοι στο τραπέζι των πρακτικογράφων, ώπισθιώς με μολύβι και χαρτί.

Ο Ουάλλας, αντίθετως, είχε τοποθετηθή δρθος στην έξωπορτι της αίθουσης, με τα μάτια καρφωμένα στην πόρτα, ή όποια έπικοινωνούσε με το δωμάτιο των διασκευών. Μόλις μπήκαν οι ένοχοι, τους κινήσε τους προσεχτικώς και είδε ότι πήγαν και κάθισαν στις θέσεις τους, χωρίς να σβξουν ούτε μια ματιά προς τον κατηγορούμενο. "Επει' απ' αυτό, δεν τού έμεινε καμιά άμφιβολία για την απόφασι. Κι' αντί να περιμενή, όπως οι άλλοι συνάδελφοί του, ώρμησε έξω, έτραξε σ' ένα απ' τα τηλέφωνα του δικαστηρίου, πήρε τον άρχισυντάκτη του και τού είπε:

— Ο κατηγορούμενος καταδικάστηκε σε θάνατο!... Κυκλοφορήστε γρήγορα το παράφημα και κρατήστε εργάτες για δεύτερο παράφημα με λεπτομέρειες που θα σας φέρω κατόπι.

"Επειτα ξαναγύρισε στην αίθουσα.

"Όπου να καθήσουν οι ένοχοι στις θέσεις τους, να προσαχθή ο κατηγορούμενος, να γίνη ήσυχία, να διαβάσει ο προϊστάμενος την έτυμηνόσια και να βγάλη το δικαστήριο την οριστική απόφασι, ή όποια ήταν πράγματι όπως η μάντη ο Ουάλλας, πέρασε περίπου μισή ώρα. Και όταν οι άλλοι ρεπόρτερ βγήκαν για να πάνε τα χειρογράφα τους στις εφημερίδες τους, άκουσαν κατάκλητοι τους εφημεροδολούς να διαλαλούν το παράφημα της εφημερίδος του Ουάλλας.

"Αληθινός θόρυβος δηλαδή.

"Αλλά ο άρχισυντάκτης του Ουάλλας, όταν έμαθε με ποιόν τρόπο εκείνος έστειλίσε τη δημοσιογραφική αυτή έπιτυχία του, τον έβαλε μπροστά:

— Δεν μ' ενδιαφέρει, τού είπε, αν πουλήσαμε εκατοντάδες χιλιάδες παραρτήματα. Έκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι ότι, αν τυχόν ή απόφασις δεν ήταν όπως μου τηλεφώνησε, ή εφημερίδα μου θα στυγματιζόταν για πάντα. Και περιτόν να σου είπω ότι θα έπρατε τότε ν' άλλώσης επάγγελμα, γιατί καμιά εφημερίδα στον κόσμο δεν θα σ' έταίριε πειά για ρεπόρτερ της.

*** "Επειτα από κάμποσα χρόνια — την εποχή που ο διάσημος συγγραφέυς κληρονόταν συχνά ως ένοχος στο κατοικούντικισ — τού συνέβη ένα άμμητο περιστατιό.

"Ήταν ένοχος σε μια μεγάλη δίκη, κατά την όποια ο κατηγορούμενος είχε καταδικασθεί σε θάνατον.

Μετά την άνάγνωσι της καταδικαστικής απόφάσεως, ο Ουάλλας κίνησε να φύγη, όταν, στην αλή του δικαστηρίου, τον πλησίωσε μια γυναίκα.

— Είσαστε ο κύριος Ουάλλας, δεν εν' έτσι; τού είπε στέκοντας μπροστά του.

— Μάλιστα, κυρία μου. Τι θέλετε; ποιά είστε; ρώτησε ο Ουάλλας.

— Είμαι ή σύζυγος του κατηγορουμένου που καταδικάστηκε σε θάνατον.

"Ο Ουάλλας τ' αχρειάστηκε. "Όπως ήταν φυσικό, σκέφτηκε ότι ή γυναίκα εκείνη τον περιμενε για να τον σκοτώση, ή τουλάχιστον να τον δειξη, άφοι κι' αυτός είχε συντελέσει να σταλή ο άντρας της στην άγγλόν. Πήρε λοιπόν την άνάλογη στάσι, έτοιμος ν' άμνηθή άποσδρθε.

Μα ετιδής άμέσως, όταν κινήσε τη γυναίκα εκείνη καλύτερα, είδε ότι το ήφος της, όχι μόνο δεν ήταν άπειλητικό, αλλά τουναντίον γελαστό, ήρεμο και κάπως συντελειόει. Τότε έτοιμάστηκε να της μιλήση, να δικαιολογηθή για την απόφασι, να της πη μερικά παρηγορητικά λόγια.

"Εκείνη όμως δεν τού έδωσε καιρό να μιλήση. Τείνοντας ένα βιβλίο σε σχήμα λευκόματος που κρατούσε στο χέρι της, τού είπε δειλά-δειλά:

— Με συγχωρείτε για το θάρρος που πήρα, κύριε Ουάλλας, να σας ένοχλήσω. "Ήθελα να σας παρακαλέσω να ύπογράψετε σ' αυτό το λεύκωμα αυτογράφου που έχω. Θα σας ήμουν πολύ ευγνώμων αν μου κάνατε αυτή τη χάρη. "Όσο για τον άντρα μου, είμαι ευτυχισμένη που θα τον ξεφορτωθώ επί τέλους!.

Κατάκλητος, αλλά και προθυμώτατος συγχρόως, ο Ουάλλας έβγαλε τον στυλόγραφο του, υπέγραψε στο λεύκωμα και έφυγε. ***

Μολοντί διατηρούσε δλίγκηρο σταβλο με άλογα για τις ίπποδρομιές, που τού στοιχίζαν χιλιάδες λίρες κάθε χρόνο, ο Ουάλλας δεν έτρεφε καμιά κλισί προς την ίππασια. Τουναντίον, ήταν ο χειρότερος ίππεύς που μπορεί να φαντασθή κανείς.

Κάποτε που ταξίδευε στο Μαρόκο, άναγκάστηκε σε μια περιουσία του στα χωριά, να πάη έφιππος. Στο δρόμο όμως το άλόγο του άφηνίασε και τον πέταξε καταγής.

"Εκείνη τη στιγμή περνούσε από κεί κάποιος Έβραϊός έμπορος, ο όποιος άφοι τον έβοήθησε να σηκωθή, να ξεσκονισθή και να πάση το άλόγο του, τού είπε:

— Καλέ μου κύριε, μ' αυτή τη σέλλα που χρησιμοποιείς, είναι έπομένο να πέφτης διαρκώς. "Έχω εγώ στο κατάστημά μου κάτι θαυμάσιες σέλλες, που όταν τις χρησιμοποιεί κανείς, ποτέ δεν κινδυνεύει να πέση. "Αν θέλετε, δώστε μου τη διεύθυνσί σας να σας στείλω μια.

— Ευχαριστώ, τού άπάντησε ο Ουάλλας. Μένω στο τάδε ξενοδοχείο. Στείλτε μου μια σέλλα και πέστε στον ξενοδόχο να οάζ την πληρώση κατ' έντολήν μου. "Όριστε και μια κάρτα μου.

Την άλλη μέρα ο ξενοδόχος παρουσίασε στον Ουάλλας, εκ μέρους του Έβραϊού έμπορου, ένα... ζευγάρι μπίττες, μάζν' ένα γραμματι, στο όποιο ήσαν γραμμένα τα εξής:

"Αποφενύετε την ίππασια, άφοι δεν μπορείτε να σταθήτε πάνω στο άλογο. Πηγαίνετε πάντοτε πεζή και χρησιμοποιείτε αδέτις τις μπίττες. Είναι γερές και τόσο άσφαλείς, ώστε δεν κινδυνεύετε να τσακιστήτε ποτέ πειά στη ζουά σας!...

"Ο "Εντγκαρ Ουάλλας ήταν πολύ γενναϊώδους.

Μία μέρα, γράφει ο γραμματέυς του στη βιογραφία του, τον έπισκέφθηκε κάποιος παλιός φίλος του και τού ζήτησε ένα δάνειο.

— Μία στιγμή, είπε ο Ουάλλας, να ιδώ τον Λογαρασιμό των Φίλων. "Αν ύπάρχουν διαθέσιμα χρήματα, ευχαριστώ να σου δώσω. "Έβγαλε πράγματι απ' το συτάρτι του ένα βιβλίοκο έπιταγών κι'

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΣΤ'

ΑΙ, της εταίρας της Λαΐδος, απάντησε η γυναίκα του. Όλος ο κόσμος λέει πως είνε καλύτερη και φιλότιμη. Θα πάω να την παρακαλέσω να μ'α βοηθήση. Αυτή είνε πολύξερη γυναίκα και ποιάς ξέρεις; Μπορεί να μ'α σώση.

Ο ευπατριδής κίνησε το κεφάλι του με δυσπιστία. Όσοις ήταν πατέρας, αγαπούσε το γινάτι του κ' αφού του δινόταν ειςαφρία ν' αναβάλη για λίγες μέρες την αποκήρυξη του παιδιού του, δέν έφερε αντίρρηση. Έτσι η γυναίκα του πήγε στη Λαΐδα και ζήτησε τη συνδρομή της.

Και δέν γελάστηκε στις ελπίδες της. Η ώραία εταίρα λιπήθηκε τη δύστυχη εκείνη μητέρα και της ύποσχεθηκε να σώση το γινάτι της.

Πραγματικώς, την άλλη μέρα η Λαΐς, μεταμορφωμένη σε νεαρό ευπατριδίη, πήγε στο σπίτι της Γοργώς, η οποία δέν την εγνωρίζε έξ' όψεως, της προσέφερε πολύτιμα δώρα κ' άρχισε να της κάνει ερωτικές εκδηλώσεις.

Nαυτά Γοργώ, της είπε, σε λατρεύω και για χάρι σου είμαι αποφασισμένος να κάνω κάθε θυσία. Αν δεχτείς τόν έρωτά μου, ή περιουσία μου και τ' όνομά μου θα σου ανήκουν. Θα σε παντρευτώ και θα σου εξασφαλίσω μια πλούσια και άνετη ζωή. Είμαι πολύ πλούσιος κ' ανεξάρτητος, χωρίς καμιά οικονομιακή ύποχρέωση. Άρχει να πή ένα «ναί» τ' ώραί σου σόμα και θα γίνουμε κ' οι δυο εύτυχισμένοι.

Η Γοργώ δέν μπορούσε ούτε να μιλήση άπ' τη χαρά και τη γοητεία που αισθανόταν. Ποτέ της δέν είχε ιδεί πώ ώραίο άνδρα. Τι άλλο μπορούσε να άνευροπολήση παιδί;

Τραυλίζοντας σχεδόν άπ' τη συγκίνησή της, απάντησε στη Λαΐδα :

— Τα λόγια σου, ώραίε νέε, με συγκινούν βαθειά. Ναί, θέλω να γίνω δική σου. Μά ύπόσχε κάποιου έμπόδιου... Άπ' τις πρώτες ήμέρες που ήρθα κ' έγγραμμάτά μου στην Κορίνθο, έζηε ξεπεριλαθεί μαζί μου ο νεαρός ευπατριδής Νικίας. Τόν ξέρεις;

— Τόν ξέρω έξ' όψεως. Μά αυτός δέν έχει παιδί πενήτα και σέ λίγες μέρες θ' αναγκαστής να τόν τρέφης εσύ. Έμαθα, ότι άπόψε κιόλας ο πατέρας του θα καταθέση στο δικαστήριο τών Πρωτόδικων μά αναφορά, δηλώνοντας ότι τόν αποκήρυκει.... Όπως καταβαθαίνεις λοιπόν, αν παρατείνης το δεσμό σου μαζί του, θα τόν τρέφης στο έξής εσύ, όσοπο να μέινε κ' οι δυο σας στο δρόμο. Γ' αυτό, καλύτερα να τόν δώξης, κ' άπό σήμερα μάλιστα, πριν μαθευτεί ότι τόν αποκήρυξε ο πατέρας του, γιατί τότε θα σε κατηγορήσουν ως άπιστη.

— Έχεις δίκιο, απάντησε η Γοργώ. Έχεις μεγάλο δίκιο.

Κ' έδωσε άμέσως διαταγή στους υπηρέτες της να μ'ην άνοιξουν στο Νικία, αν πήγαινε και τη ζητούσε.

Τό βράδυ, όταν ο Νικίας πήγε, όπως πάντα, να επισκεφθή τη φίλη του, βρήκε την πόρτα κλειστή. Χτύπησε, ξαναχτύπησε, μά δέν του άνοιξε κανείς. Φώναξε τότε, έβρισε, φοβήθηκε, μά ούτε στις φωνές και στις φοβέρες του τού δόθηκε απάντηση.

Όσοτός, δέν έννοοσε να φύγη έτσι εύκολα κ' εξακολούθησε να χτυπά την πόρτα και να ξεφωνίζη.

Σε κάποια στιγμή πέρασε άπό κει ένας γνωστός του. Ήταν ένας ευπατριδής, φίλος της Λαΐδος, η οποία τόν είχε βάλει επίτηδες να περάση την ώρα αυτή έξω άπό τó σπίτι της Γοργώς και να παίξη τó ρόλο που τού άνέθεσε.

— Έ, για τ' όνομα του Βάκχου! φώναξε ο ευπατριδής στον ά-

ένα λογαριασμό Τραπεζίης, κ' αφού έκανε διάφορες προσθαφαρισείς, έκοψε ένα τσέκ πενήτα λιρών και τό έδωσε στον παληό του φίλο.

Και τότε ο γραμματεύς έμαθε τί ήταν ο περιήρημος εκείνος «Λογαριασμός τών Φίλων».

Όσάκις δηλαδή τά έσοδα του Ουάλλας ήσαν παραπολύ μεγάλα, κατέθετε ένα ποσό άπ' αυτά για λογαριασμό τών φίλων του στην Τράπεζα. Και όταν τού ζητούσε κανένας φίλος του βοήθημα ή δάνειο, τού έδινε άπ' τις καταθέσεις αυτές.

Έννοείται ότι δέν είχε την άξίωση να τού γυρίζουν οι φίλοι του τά δανεικά. Κ' αν κανένας άπ' αυτούς τά έπέστρεφε, ο Ουάλλας τά κατέθετε πάλι στην Τράπεζα, για «Λογαριασμό τών Φίλων» του!...

γυρισμένο νέο. Τι βλέπω; Ο φίλος μου ο Νικίας χτυπάει την πόρτα της Γοργώς και δέν τού άνοίγουν;

Ο Νικίας έξω φρενών για ό,τι τού συνέβαινε, δέν έδωσε απόκριση στον ευπατριδίη. Έκείνος όμως, σύμφωνα με τις οδηγίες που τού είχε δώσει ή Λαΐς, πήγε κοντά στον έρωτευμένο νέο και τού είπε, λιπνέμενος δήθεν :

— Καϊμένε Νικία! Σέ λατύω. Η Γοργώ σουδούκε τó παιδί σου. Τι κάθεται και χτυπάς; Έπρεπε να τó περιμένης, ότι μια μέρα θα γινόταν αυτό. Είνε κ' αυτή, όπως όλες...

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε ο Νικίας.

— Ότι ή Γοργώ, αφού σε ξεπίνανε οικονομικώς, αφού σ' έκανε να μιλήσης με την οικογένειά σου, ξέροντας πειά πως δέν μπορείς να την συντηρής και να της κάνης δώρα, βρήκε κάποιον άλλο και σουέλιωσε την πόρτα. Τό ίδιο έχει κάνει και σε πολλούς άλλους στάς Άθήνας, πριν έρθει εδώ πέρα.

— Μά την Άφροδίτη, λές ψέμματα! φώναξε ο Νικίας.

— Μά την Άφροδίτη, λέω την αλήθεια! Κ' είθε να με τιμωρήση ή θεά αυτοστιγμεί, αν σε γελώ.

— Την ξέρω τη Γοργώ καλά κ' είμαι βέβαιος για την ψυχή της και για τά αισθήματά της.

— Αν την ήξερες καλά, θάξερεις ότι, άπό σήμερα τó πρωί, ή Γοργώ έδωσε σ' άλλον την καρδιά της.

— Μά τόν Ήρακλιο, λές ψέμματα! Τέτοιο πράγμα δέν είνε δυνατόν. Και θα σου τ' αποδείξω τώρα άμέσως.

Άρχισε τότε να ξαναχτυπά με μανία την πόρτα της Γοργώς και θά εξακολούθησε αυτή τη δουλειά όλη τη νύχτα, αν δέν περνούσε άπό κει ένας νυχτοφύλακας, ο όποιος τού σύστησε να μη θορυβή και να φύγη άμέσως. Τότε ο ευπατριδής παρέσυρε τó Νικία μακριά άπ' τó σπίτι της Γοργώς, λέγοντάς του :

— Ηλίθιος που είσαι, καϊμένε! Δέν σουδούσε ότι καταστράφηρες οικονομικώς, ότι μάλιστες με την οικονομία σου, μά θέλεις και να γελοιοποιηθής. Θές να σε βλέπη ο κόσμος να κλαίς και να δρόννεσαι στην πόρτα μ'αυ άπιστης, επειδή έταψε να σ' άγοστά.

— Μή μου τó λές αυτό. Δέν είν' αλήθεια, φώναξε ο Νικίας.

— Είν' αλήθεια, όπως σε βλέπω και με βλέπεις κ' είνε ντροπή σου να εξακολούθης να την αγαπάς. Αν θές μάλιστα μπορώ να σου αποδείξω την προδοσία της.

— Θα μου τ' αποδείξεις είπες;

— Ναί, αύριο τó βράδυ.

— Γιατί αύριο κ' όχι σήμερα;

— Θα σου εξηγήσω. Άπόψε δέν ύπόσχε τρόπος να μ'οίμω μέσα στο σπίτι της Γοργώς. Αύριο όμως θα δοροδοκήσω άπό ένωρίς δυο άπό τούς υπηρέτες της για να μ'α άνοιξουν την πόρτα κρυφά. Έτσι θα φτάσουμε ως τόν αντιθάλαμο της Γοργώς και θα ιδούμε και θά άκούσουμε τά πάντα. Και θα βεβαιωθής πειά, ότι πρέπει να πάμης να σκέφτεσαι αυτή τη γυναίκα.

Ο Νικίας έμεινε για λίγο σκεπτικώς κ' έπειτα είπε :

— Λοιπόν, σου δίνω κ' εγώ τó λόγο μου, όρκίζομαι στον Ήρακλιο, ότι αν αποδειχθούν πραγματικά όσα λές, ούτε θα ξαναγυρίσω να κιντάξω τη Γοργώ. Θα πώ στον πατέρα μου να με συγχώρηση, να μου δώση χρήματα και θα κάνω ένα μεγάλο ταξείδι για να την ξεχάσω...

— Όραία!... Αύριο βράδυ θάρθω να σε πάρω άπ' τó σπίτι σου. Μόλις χώρισε άπ' τó Νικία, ο ευπατριδής πήγε στη Λαΐδα.

Η ώραία εταίρα, αφού έκανε τη γνωστή πρόσασή της στη Γοργώ κ' έμεινε λίγη ώρα μαζί της, της είπε :

— Τώρα φεύγω. Αύριο τó πρωί θά στείλω ένα δούλο μου να μάθη αν έδιώξες τó Νικία. Αν τόν δώξεις θα ρθώ τó βράδυ να σε ιδώ και να κανονίσουμε τά του γύμου μας.

Έτσι, όταν ο ευπατριδής είπε τώρα στη Λαΐδα και τις δικές του ένέργειες κοντά στο Νικία, ή ώραία Κορινθία έμεινε κατεχαραριστημένη.

— Όραία! φώναξε. Αύριο τó βράδυ, μά ώρα ακριβώς μετά τη δισα τού ήλιου, να πάμης τó Νικία και να τόν τρέφης στο σπίτι της Γοργώς. Όλα τ' άλλα τ' αναλαβαίνω εγώ.

Πράγματι, τó άλλο βράδυ, ο Νικίας κ' ο φίλος του μ'οίμω κρυφά στο σπίτι της Γοργώς και φτάσανε ως τόν αντιθάλαμο. Άπό κει άκουσαν την ώραία εταίρα να μιλοκουνεινάξη με κάποιον άλλον.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

